

helst skriftligt, og det har i alt Fald undgaaet min Opmærksomhed, hvis der er foregaaet noget mundtligt i saa Henseende, og jeg har dog været til Stede fra først til sidst i hvert eneste Udvalgs møde, der har været afholdt om denne Sag. Det ærede Medlem udtalte endvidere, at Samfundet ikke kunde taale, at Konjunkturtillæget blev nedsat med mindre end en Trediedel. Det er naturligvis en Skønssag, det indrømmer jeg, men jeg mener nok, at Samfundet kunde lade sig nøje, naar det i Løbet af et halvt Aar tog 60½ Mill. Kr. fra Tjenestemændenes Lønninger; det behøvede ikke absolut at trumfe igennem, at der skulde tages 65 Millioner. Naar der er Tale om saa stor en Sum som 60½ Mill. Kr., naar vi nøjes med at tage en Femtedel, synes jeg ikke, Forskellen mellem en Femtedel og en Trediedel kan spille nogen synderlig Rolle. Jeg fastholder bestemt, at Samfundet vilde ikke lide nogen som helst Skade, om man vedtog det Ændringsforslag, vi har stillet om at nøjes med en Nedsættelse med en Femtedel, idet man saa alligevel i Løbet af et halvt Aar havde faaet nedsat Tjenestemændenes Lønninger med 60½ Mill. Kr.

Ordføreren (Søren Svendsen): Jeg skal ellers ikke blande mig i Striden mellem de to ærede Medlemmer om Stillingen i Udvalget, men jeg kan bekræfte, at det ærede Medlem Hr. Parkov har Ret i sine Udtalelser om, at det gentagende af Medlemmer af det konservative Folkeparti i Udvalget blev hævdet, at de ønskede, at der maatte ske en lempeligere Nedgang i Konjunkturtillæget, men under Hensyn til den højtærede Finansministers Udredning af dette Spørgsmaal frafaldt de at stille Ændringsforslag.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen talte om den store Nedgang i Tjenestemændenes Indtægter i det forløbne Aar. Det er rigtigt, at der er sket en betydelig Nedgang i Henhold til Lønningslovens Bestemmelser om Dyrtidstillæggets Nedgang under Hensyn til Pristallet. Det er saaledes, at ved Nedsættelsen den 1. Oktober og nu den 1. April vil Dyrtidstillæget for den store Masse af Tjenestemænd være gaaet ned med 540 Kr., og det bliver selvfølgelig til Millioner for de over 50 000 Tjenestemænd, som vi har her i Landet, Præsterne og Lærerne indbefattet. Men det ærede Medlem glemmer at gøre opmærksom paa, at denne Nedgang i Dyrtidstillæget er begrundet ved, at Pristallet samtidig efter de statistiske Beregninger er gaaet ned med 1 145 Kr. for de samme Tjenestemænd, og

naar Forholdet er det, at der for en Fordel paa 1 145 Kr. maa ske en Afkortning paa 540 Kr., altsaa ikke en Gang det halve, synes jeg ikke, der er Grund til at fremføre dette fra det ærede Medlems Side.

Hvad angaar Nedgang i Indtægterne paa Grund af Sparekommissionens Indstilling, kan jeg bekræfte, hvad den højtærede Finansminister udtalte, at det jo kun er en Del af Tjenestemændene, der faar en Nedgang i Indtægt ved en Nedsættelse af de særlige Ydelser, og disse særlige Ydelser er fastsat under et Prisniveau, som var meget højere end det nuværende, saa heller ikke den Nedgang betyder reelt en Nedgang i Indtægt for de paagældende Tjenestemænd.

Endelig vil jeg gentage overfor det ærede Medlem, at jeg forstaar ikke, at han eller nogen fremdeles vil paastaa, at der er sket Tjenestemændene nogen som helst Forurettelse med Hensyn til de Forhandlinger, der er ført mellem dem og Ministeren. Det er jo ikke en Studehandel, der der skal foregaa, det er en Forhandling, hvor de forskellige Parter har Lov til at fremsætte deres Meninger og Anskuelse og deres Indvendinger imod, hvad der foreligger, og saa maa Forhandlingens Resultat være afhængigt af, hvilke Argumenter der er fremført fra de forskellige Sider. Da det, som sagt, ikke er muligt at fremføre en eneste Begrundelse for i det hele taget at bibeholde Konjunkturtillæget, naar henses til dets Beskaffenhed og det Grundlag, hvorpaa det blev givet, kan der naturligvis heller ikke ske nogen Forandring til det bedre i det ovenud rimelige Forslag, som den højtærede Finansminister har stillet. Det vilde jo ogsaa se underligt ud i en Tid, hvor store Dele af Befolkningen med Bekymring spejder ud i Fremtiden efter Muligheder for i det hele taget at eksistere, hvor Hundrettusinder af Mennesker gaar arbejdsløse, hvor Erhvervene ikke ved, hvordan de skal faa Arbejde i Gang eller i det hele taget klare sig i det kommende Aar, om Tjenestemændene saa uforandret skulde beholde et Velstandstillæg.

Jeg beklager, at Tjenestemændenes Organisationer og det ærede Medlem fører et saadant Argument frem og derved vækker Misfornøjelse indenfor denne Stand, som burde være i allerhøjeste Grad tilfreds med den lempelige Maade, hvorpaa Regering og Rigsdag i dette Tilfælde tager paa deres Indtægter. Jeg haaber, at man i Fremtiden ogsaa fra den Side vil indrømme, at det er rigtigt, hvad der her sker, saa at det gode Forhold mellem Staten og dens Tjene-